

Sygn. akt I C 900/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 marca 2018 roku

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą we W.

przeciwko W. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego W. B. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą we W. kwotę 3.062,96 zł (słownie: trzy tysiące sześćdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 5 października 2017 roku do dnia 28 marca 2018 roku,
2. zasądzoną w punkcie 1 należność główną wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w kwocie 146,02 zł (sto czterdzieści sześć złotych dwa grosze) rozkłada na 36 miesięcznych rat, przy czym pierwsza rata w wysokości 58,98 zł (pięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) i każda następna rata po 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych) płatne do dnia 15 – go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami umownymi w wysokości 10% w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP – z odsetkami stanowiącymi czterokrotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie,
3. zasądza od pozwanego W. B. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą we W. kwotę 1.017,00 zł (słownie: jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 900/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą we W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko W. B. o zapłatę kwoty 3.062,96 złotych wraz z umownymi odsetkami naliczanymi według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższej jednak niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie) od

dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że powód jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) z dnia 10 września 2014 roku. Przedmiotowa suma stanowi sumę kapitału udzielonej przez (...) pożyczki, odsetek karnych naliczonych od niespłaconych rat kapitałowych oraz po dniu wymagalności roszczenia, od całości niespłaconego kredytu.

W dniu 10 września 2014 roku (...) im. (...) zawarła pozwaną umowę przystąpienia do długu, której przedmiotem było ustalenie warunków spłaty należności powoda względem przystępującej do długu spadkodawczyni, a wynikającej z udzielonej pożyczki nr (...) z dnia 24 września 2013 roku.

W dniu 16 października 2014 przystępująca do długu zmarła, nie uregulowała należności wynikającej z zawartej pożyczkodawcą przedmiotowej umowy.

W wyniku przeprowadzonego postępowania spadkowego wydane zostało w dniu 17 maja 2017 roku przez Sąd Rejonowy w Człuchowie postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku po T. B., na mocy którego spadek po niej nabył pozwany W. B.. Jego spadkobierca przystępując do długu stał się dłużnikiem powoda w zakresie niezapłaconej przed spadkodawcę kwoty z umowy przystąpienia do długu.

Wysokość zadłużenia stanowi sumę kapitału pożyczki w wysokości 2.371,12 złotych oraz odsetek karnych do dnia wniesienia pozwu, wynikających z zaległości w spłacie rat pożyczki oraz naliczonych od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności, zwykłych naliczanych zgodnie z treścią umowy w wysokości 691,84 złotych.

Nakazem zapłaty z dnia 27 października 2017 roku, wydanym w sprawie I Nc 1054/17, Sąd Rejonowy w Człuchowie w osobie Referendarza sądowego uwzględnił roszczenie powoda w całości i orzekł o kosztach procesu.

W przepisany termin pozwany W. B. złożył sprzeciw zaskarżając orzeczenie w całości. Wskazał jednocześnie brak zasadności roszczenia i brak wymagalności roszczenia oraz o orzeczenie o kosztach procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż umowa była ubezpieczona, a więc powód powinien zwrócić się do ubezpieczyciela o zwrot pieniędzy. Ponadto wskazał, że nie wie aby ojciec gospodarował taką kwotą. Pozwany wskazał nadto, że w jego ocenie, umowa przystąpienie do długu jest nieważna, albowiem jego ojciec zmarł w 2014 roku, a zatem brak jest podstaw aby tworzyć nową umowę o przystąpienie do długu, kiedy to dług ten znajdował się w masie spadkowej po H. B.. Umowa ta miała na celu ominięcie przepisów prawnych dotyczących spadkobrania.

Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że dług po H. B. był wymagalny z dniem jego śmierci, tj. od dnia 25 maja 2014 roku. Upłynął zatem okres 3 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 września 2013 roku H. B. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) im. (...) z siedzibą w G. umowę pożyczki nr (...), na czas określony do dnia 15 września 2015 roku. Na podstawie tej umowy pożyczkobiorca otrzymał do dyspozycji określoną kwotę pieniężną zobowiązując się do jej spłaty w miesięcznych ratach płatnych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty pożyczki, który stanowi załącznik nr 2 do niniejszej umowy.

dowód: umowa pożyczki z dnia 24 września 2013 roku k. 17 – 18v.

W dniu 25 maja 2014 roku zmarł pożyczkobiorca H. B..

Postanowieniem z dnia 17 maja 2017 roku, wydanym w sprawie I Ns 286/16, Sąd Rejonowy w Człuchowie stwierdził, że spadek po H. B., na podstawie ustawy nabyła jego żona T. B. oraz jego dzieci J. O. i W. B., każda z tych osób w 1/3 części z tym, że nabycie spadku nastąpiło w sposób prosty.

bezsporne, nadto dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 17 maja 2017 roku k. 206 w aktach I Ns 286/16.

W dniu 10 września 2014 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. zawarła z T. B. ugodę zatytułowaną umowa przystąpienia do długu, na czas od 10 września 2014 roku do dnia 10 marca 2017 roku. W ramach tej ugody ustalono, że wierzytelność objęta ugodą jest wymagalna w całości i wynosi łącznie kwotę 3.881,53 zł, na która składa się kapitał z tytułu umowy w wysokości 3.834,47 złotych, odsetki za opóźnienie należne do dnia podpisania niniejszej ugody w wysokości 47,06 złotych.

T. B. zobowiązała się do spłaty należności objętej ugodą wraz z należnymi odsetkami do dnia 10 marca 2017 roku, w miesięcznych ratach płatnych bez wezwania i w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty pożyczki, który stanowi załącznik nr 1 do niniejszej ugody.

dowód: umowa przystąpienia do długu k. 20 – 21v.

W dniu 16 października 2014 roku w C. zmarła T. B..

Postanowieniem z dnia 17 maja 2017 roku, wydanym w sprawie I Ns 286/16, Sąd Rejonowy w Człuchowie stwierdził, że spadek po T. B. na podstawie ustawy nabył jej syn W. B. w całości z tym, że nabycie spadku nastąpiło w sposób prosty.

bezsporne, nadto dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 17 maja 2017 roku k. 206 w aktach I Ns 286/16.

W dniu 30 grudnia 2014 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. zawarł z (...) sp. z o.o. s. k. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wymagalne, wolne od obciążeń i przysługujące Cedentowi wierzytelności, w tym również wierzytelność wobec T. B. wynikającą z umowy (...).

dowód: umowa cesji wierzytelności wraz z załącznikiem k. 13 – 15.

Powód – pismem z dnia 21 listopada 2017 roku, poinformował pozwanego o możliwości zawarcia porozumienia po uprawomocnieniu się orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie, a polegającego na umorzeniu 5% aktualnego stanu zadłużenia oraz spłacie pozostałego zobowiązania maksymalnie w 36 miesięcznych ratach.

dowód: pismo z dnia 21 listopada 2017 roku k. 112a.

Pozwany W. B. ma wykształcenie zawodowe – murarz. Pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym ze swoją partnerką i małoletnią córką. Dochód rodziny stanowi wynagrodzenie partnerki w wysokości 400,00 złotych, wynagrodzenie pozwanego z tytułu prac dorywczych w wysokości 1.000,00 złotych oraz pomoc finansowa z opieki społecznej w wysokości około 710,00 złotych oraz .

Pozwany ponosi koszty związane z utrzymaniem mieszkania w postaci opłat za czynsz – 230,00 złotych, energię elektryczną 250,00 zł – 300,00 złotych, wodę 100,00 złotych co drugi miesiąc oraz wyżywienie.

przyznane, nadto por. wyjaśnienia pozwanego W. B. 00:03:51 k. 07 – 107v.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości albowiem strona pozwana W. B., ostatecznie uznał roszczenie strony powodowej zarówno co do wysokości, jak i zasady, wnosząc jednocześnie o rozłożenie zasądzonego roszczenia

na raty w wysokości po 100,00 złotych miesięcznie, na okres 36 miesięcy, zgodnie z treścią pisma z dnia 27 listopada 2017 roku.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozvem.

Pozwany – W. B., na rozprawie w dniu 28 marca 2018 roku, złożył wniosek o rozłożenie na raty zasądzonego roszczenia wskazując, że mógłby regulować zobowiązanie powoda w wysokości po 100,00 złotych miesięcznie.

W ocenie Sądu wniosek pozwanej zasługiwał na uwzględnienie, tym bardziej, że powód nie odniósł się do tego wniosku. Dlatego też Sąd uznał wniosek pozwanego za przyznany przez powoda, zgodnie z treścią art. 230 kpc.

Zgodnie bowiem z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Ponadto zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika (por. tak: Maria Jędrzejewska Najnowsze wydanie: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające Warszawa 2009 LexisNexis (wydanie III) ss. 2308).

Należy również pamiętać, że decyzja o rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty musi być w każdym przypadku uzasadniona przede wszystkim celem jaki przyświeca tej instytucji, a mianowicie ułatwieniem zobowiązanemu spłaty zasądzonego świadczenia (por. wyrok wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z roku 2008 VI ACa 218/2008 LexPolonica nr 1949114 Rzeczpospolita (...) str. C1).

W realiach niniejszej sprawy, co wynika z niekwestionowanych przez powoda wyjaśnień złożonych przez pozwanego W. B. na rozprawie w dniu 24 stycznia 2018 roku, bezsprzecznie wynika, że sytuacja majątkowa pozwanego umożliwi mu spłatę zobowiązania w miesięcznych ratach. Również sam powód w piśmie z dnia 27 listopada 2017 roku oświadczył, że widzi możliwość zawarcia porozumienia w zakresie spłaty zobowiązania w 36 miesięcznych ratach.

Uwzględniając zatem źródło i wysokość osiąganych dochodów przez pozwanego oraz osób, z którymi pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym, w szczególności stały dochód, jak również wysokość comiesięcznych zobowiązań finansowych, należy uznać, że pozwany będzie w stanie spłacać zasądzoną należność w comiesięcznych ratach w wysokości określonej w wyroku. Istotnym jest również, że rozłożenie na raty ułatwi pozwanemu spłatę tego zasądzonego roszczenia. Ponadto nieuwzględnienie wniosku o rozłożenie na raty spowodowałoby, że spełnienie

świadczenia przez pozwanego w całości byłoby niemożliwe do wykonania, a w szczególności narażałoby pozwanego i jego bliskich na niepowetowane szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcy prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W przedmiotowej sprawie stroną pozwaną W. B. należy traktować jako stronę przegrywającą proces, mimo ostatecznego uznania roszczenia, albowiem dał on podstawy do wytoczenia powództwa, narażając tym samym powoda do ponoszenia kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Koszty procesu obejmują opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 100,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 900,00 złotych, zgodnie z treścią § 2 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Zgodnie bowiem z treścią § 21 cytowanego rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Wobec powyższego zasadnym było orzec ja w sentencji wyroku.